

mig til en anden Mening, ikke ansee for sandsynlig. Naar det er Tilfældet, saa kan jeg ikke tillægge denne Bane anden Betydning end den locale; dermed være dens Betydning ingenlunde nedsat, men naar det kun er en local Bane, saa siger jeg, at hvor store absolute Krav de vedkommende Egne end kunne have paa dens Anlæg, saa have de ingenlunde større Krav end enhveromhelst anden Egn, hvor de locale Interesser kræve en Jernbane. Jeg foranlediges til at gjøre denne Bemærkning derved, at det er bekendt vel ogsaa for Medlemmerne her, at der for kort Tid siden er indkommen en stor Deel Andragender fra en meget befolknet og frugtbar Egn i Sjælland (Vilke: Fra Kallundborg?) ja, ogsaa fra Kallundborg — om et Jernbaneanlæg i det nordvestlige Sjælland. Det er jo en af de frugtbareste, meest befolkede, meest producerende Egne i hele Landet. Om en nordvestsjællandsk Bane kan det vel siges, at hvis ellers nogen Bane her i Landet kan bære sig selv, vil den kunne gjøre det (Berg: Det er et Spørgsmaal). Det er et Spørgsmaal ligesom ved enhver Bane, der ikke endnu er anlagt, men ikke i højere Grad end ved nogen anden Bane. Jeg vil tilføje, at en nordsjællandsk Bane endog har en større Betydning end alene for de Egne, den skulde gaae igjennem. Den vil nemlig betydelig lette Samkvæmmet paa Hovedrouten, mellem Rigets to største Lande, nemlig Sjælland og Sjælland. Den vil gjøre denne Vej ikke lidet kortere, og derved, idet den gavne de begge Provindser, tillige bespare en Deel af de nuværende Udgifter til Postforbindelsen. Postdampstribene, som daglig passere over til Sjælland, vilde, naar de udgik fra Kallundborg til Aarhus, have mindst 1½ Time kortere Fart, end de nu have, altsaa vilde der for begge Slibe daglig spares 3 Timers Fart, hvilket vilde frembringe en ikke ringe Besparelse med Hensyn til Kulforbrug osv. Da Sagen ikke ligger for, men det kun er Udtalelser fra forskjellige Medlemmer om de her foreslaaede Baner, der har givet Anledning til at berøre den, skal jeg ikke gaae videre ind paa den eller her afkræve den høitærede Indenrigsminister noget directe Svar besangaaende, men kun gribe Anledningen til at lægge ham denne Sag særdeles varmt paa Sinde.

A. Sage: Det er høist ugjerne, at jeg ved en Sags første Behandling beder om Ordet anden Gang, thi man kan jo i Almindelighed lade staae hen til nærmere Bedømmelse, hvad der er sagt paa begge Sider; og dog fraviger jeg her denne Regel, idet jeg beder om Ordet igjen. Jeg har tillige en personlig Bemærkning at gjøre, hvilket er mig endnu mere imod end det Andet, og dog tillader jeg mig at gjøre den, ganske kort. Det er blevet sagt her i Salen, og meget flittigt udbredt udenfor, at Noget, som skulde være meget creditspildende for mig i Jernbanesager, var, at jeg engang havde talt imod en Lov og dog stemt for den. Maa jeg tillade mig at oplyse, hvorledes dette hænger sammen. Da en Forandring af Loven af 10de Marts 1861 i den 12te Session skulde foregaae, er det ganske vist, at jeg paa det Ivrigste kæmpede for, at Banen skulde have en ganske anden Retning end den da foreslaaede, og jeg var saa heldig, at Thinget ved anden Behandling forkastede Regjerings Forslag og satte vort ind med 43 Stemmer mod 39, ligesom det ved 3die Behandling vedtog dette med 47 mod 43. Men til en noget mildere Bedømmelse af mig tør jeg anføre, at jeg allerede, dengang vi havde seiret med 4 Stemmer, underrettede Ministeren om, at vi vare villige til at gaae paa Accord med ham, da jeg nok saae, at vi ikke kunde forsvare os til Enden. Lovforslaget kom derpaa tilbage fra Landsthinget aldeles saaledes, som Regjeringen havde foreslagt det, og blev da vedtaget med 66 Stemmer mod 27. Jeg tilstaaer, at jeg fortjener en haard Dom, fordi jeg gav efter. Maa skee det havde været rigtigere, efter som jeg nu seer, at Sagen er gaaet, om jeg dengang havde holdt fast; dog troer jeg ikke, at Lovforslaget vilde være blevet anderledes. Noget Trøst maa det jo være mig, at det meget vigtige Medlem fra Aarhus (Winther) fulgte mig og stemte til Slutningen for Lovforslaget. Maa det dernæst være mig tilladt at gjøre en Hensjilling til den høitærede Indenrigsminister, som sagde, at jeg var feil underrettet med Hensyn til Silkeborgbanen, og at, naar jeg vilde læse efter, vilde jeg see, at det var en Betænkning, som ikke kom til videre, som forkastede